

РЕШЕНИЕ

№ 3762

гр. София, 04.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Димитрова, като разгледа дело номер **3350** по описа за **2013** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс – АПК във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания – ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от В. Н. Я. срещу Решение от 10.01.2013 г. на Софийски районен съд по НАХД №4561/2012 г.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление № СИ-Ч-В-11-25-067/19.01.2012 г., издадено от директора на Столичен инспекторат към Столична община, с което на касатора е наложено административно наказание „ глоба” в размер на 200 лв. на основание чл. 36, ал. 1, т. 5 от Наредбата за поддържане и опазване на чистотата и управление на отпадъците на територията на Столична община за нарушение на чл. 31, т. 23 от същата.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е незаконосъобразно, поради допуснати съществени нарушения на материалния закон и на процесуалните правила, които са се отразили на правилното тълкуване и прилагане на правото. Иска се отмяна на въззивното решение и постановяване на ново решение, с което да се отмени изцяло обжалваното наказателно постановление.

Ответникът - Столичен инспекторат при Столична община чрез юриск. К. оспорва жалбата, иска да бъде отхвърлена и да бъде оставено в сила решението на СРС.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срок и от лице, легитимирано да обжалва въззивното решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, но по съображения, различни от изложените.

Административно-наказателната отговорност на касатора е ангажирана за извършено нарушение по чл. 31, т. 23 от Наредбата за поддържане и опазване на чистотата и управление на отпадъците на територията на Столична община. В разпоредбата е предвидена забрана за извършването на строителни работи на обекти, когато от дейността се получава силно запрашаване на околното пространство, без да се използва оросяване или друга предпазна мярка.

Съдът е приел за доказано, че жалбоподателят (касатор в настоящето производство), в качеството му на отговорник на обект, намиращ се в УПИ 1, кв. 2, местност „Л. –В”, допуска извършването на строителни работи на обекта, като от дейността се е получава силно запрашаване на околното пространство и не се използва оросяване или друга предпазна мярка. Констатациите от проверката, извършена на 26.08.2011 г. от инспектор в Столичен инспекторат- СО, са отразени в съставения АУАН №11-25-067.

Обжалваното пред СРС наказателно постановление № СИ-Ч-В-11-25-067/19.01.2012 г. е издадено от Директора на Столичен инспекторат- СО, който съгласно чл. 46 от посочената наредба се сочи като оправомощен да издава наказателни постановления въз основа на съставените актове за нарушения по чл. 31 от същата. СРС е приел, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни органи. Не е намерил да са допуснати нарушения на процесуалния закон при съставяне на АУАН и издаване на НП. Приел е за доказано извършването на нарушение от касатора така, както е посочено в НП.

Излагайки тези мотиви, въззивният съд е потвърдил НП като правилно и законосъобразно.

Касационната инстанция намира, че изведените от въззивния съд правни изводи относно наличие на компетентност на административнонаказващия орган са неправилни по следните съображения:

Съгласно чл. 8 от Закона за нормативните актове (ЗНА), всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по- висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение. Така и чл. 76, ал. 3 от АПК - Общинските съвети издават нормативни актове, с които уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен обществени отношения с местно значение. В чл. 22 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) е предвидено, че общинският съвет приема наредби, решения и инструкции по въпроси от местно значение, като при констатирани нарушения, кметът на общината или негов заместник издава наказателни постановления. Това правомощие е регламентирано конкретно в разпоредбата на чл. 22, ал. 5 от ЗМСМА, съгласно която: „наказателните постановления се издават от кмета на общината или от негов заместник въз основа на акт, съставен от длъжностни лица, посочени в наредбата”. Така цитираната разпоредба е във връзка с ал. 4 на чл. 22 от ЗМСМА.

Приложимата в конкретния случай Наредба за поддържане и опазване на чистотата и управление на отпадъците на територията на Столична община е приета от Столичния

общински съвет с Решение №216 по протокол №38 от 16.04.2009г. В разпоредбата на чл. 46 от същата е предвидено, че въз основа на съставените актове Директорът на Столичния инспекторат издава наказателни постановления.

При анализ на разпоредбата на чл. 46 от посочената наредба на СОС и чл. 22 от ЗМСМА съдът констатира, че е налице противоречие, като подзаконовият нормативен акт недопустимо разширява кръга на лицата, които законът допуска да бъдат наказващи органи. Законът предвижда това да бъде в правомощие само на кмета или негов заместник, а наредбата сочи лице извън този кръг – директор на Столичния инспекторат, за който не се установява да е сред заместниците на кмета на СО. В правната теория е прието становището, че е недопустимо с подзаконов нормативен акт да се определя компетентност, различна от определената със закон. В този случай приложим е чл. 15, ал. 3 от ЗНА, според който ако постановление, правилник, наредба или инструкция противоречат на нормативен акт от по-висока степен, правораздавателните органи прилагат по-високия по степен акт. Ето защо при преценка дали обжалваното постановление е издадено от компетентен АНО следва да се съобрази чл. 22, ал. 5 от ЗМСМА. По аргумент от чл. 47, ал. 2 от ЗАНН кметовете на общини могат да възлагат правата си на наказващи органи на определени от тях длъжностни лица, когато това е предвидено в съответния закон, указ или постановление на Министерския съвет. В случая специалният ЗМСМА не предвижда възможност за делегиране на правомощие по налагане на административни наказания на други лица, освен на заместниците на компетентния орган.

Следва да се има предвид, че под понятието „заместник” се разбира или длъжностно лице, което изпълнява правомощията на титуляра при негово отсъствие, или длъжностно лице, което заема предвидена длъжност "заместник". В случая не сме изправени пред нито една от тези хипотези, тъй като Директора на Столичния инспекторат не е действал при заместване на Кмета на СО, не е и сред заместник кметовете на СО. Доказателства за това няма по делото. На него не е и делегирана компетентност от Кмета при условията на възлагане на правомощия, което е различно от заместването.

Предвид систематичното тълкуване на посочените правни норми и установеното противоречие на подзаконовата норма със законовата при определяне компетентността на органа, който е оправомощен да издава наказателни постановления като обжалваното, настоящият касационен състав намира, че потвърденото с обжалваното решение наказателно постановление е издадено от некомпетентен орган. Директорът на Столичния инспекторат не попада сред лицата по чл. 22, ал. 5 от ЗМСМА – кмет или заместник кмет, които имат законова компетентност да издават наказателни постановления за нарушения на подзаконов нормативен акт приет от общинския съвет.

Липсата на компетентност на административнонаказващия орган е съществен порок при издаване на наказателното постановление. Като е приел обратното - наличие на компетентност и съответно законосъобразност, въззивният съд е потвърдил постановлението при нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, за което настоящият съд като касационна инстанция следи и служебно - съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК. Решението на СРС следва да се отмени и вместо него предвид неотстранимия порок на НП следва да се постанови решение за отмяната му.

Воден от горепосоченото и на основание чл.221, ал.2 от АПК във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, Административен съд – София град

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Решение от 10.01.2013 г. на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав по НАХД № 4561/2012 г.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № СИ-Ч-В-11-25-067/19.01.2012 г., издадено от Директора на Столичен инспекторат към Столична община.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.